

מסורת הש"ס

(א) [לקמן נט:], (ב) [לעיל
ה:], (ג) שייך לעיל, (ד) גי'
מהר"מ ויש לחלק בין כו'
והוא ענין בפני עצמו,
(ה) [ועי' הטיב סוגיא
בהמדיר דף עו: וע"ע תוס'
חולין נא. ד"ה המוציא],

הגהות הב"ח

(א) גמ' מכה זבוארה מקום
שמוכל: (ב) שם מניא אידך
זדקה חלוקה. נ"ב ס"א
עצמה וחלוקה: (ג) תום'
ד"ה כר' נחמיה וכו' והיה
משמיתא. נ"ב ע"י זאשרי
נפ' האשה: (ד) ד"ה ומי וכו'
היה מני למפך והא דאמר
בפ"ק דלא מחזקינן
טומאה ממקום למקום
כו' יש לחלק בין:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א תוד"ה מודה וכו' ורב אשי
 נמי מודה. ג' עי ש"ס רמ"א
 ס' זן בריש דבריו דלא משמע
 הכי ועי' סד"מ ס' קל דף מה
 ע"א ד"ה וטרס אכלה דדיני
 כתמים ועי'ש' עוד ס' קפג
 ס"ק כ':

לעזי רעז"י

יירי"ט [ירי"ט]. אחורי
הברך.
אורדי"ר. להשתות (לערוך
את חוטי השתי לקראת
האריגה).

מוסף רש"י

אינו מקבל כתמים. כלומר
לא גזרו על כתמים (לקחון
נט:). אין שונין בטהרות.
שמה עכשיו נגע וקודם לכן
לא נגע, או חילוף (לעיד ה:).

ומדרבנן. דלמא ארגשה ולא אדעתא דשמואל דאמר לעיל [מ:] דדיקה קרקע אכלא כרבי נחמיה ס"ל דלמא לא הוצרי דבר המקבל טומאה הלכך כל הנך דשמואל לא איירי בהרגשה כלל: אלא רב ירמיה מדפסי: דקבלה למיזבחה דלעיל ושימי מודה שמואל כו' ומדקבלה למיזבחה מכלל דטועמא דשמואל משום הרגשה ואי משום הרגשה מאי איירא קרקע אפילו גלימא נמי דדיקה בטילא ושבבה עליה וחחר כך מנאיה דס טהורה שלא להרגשה: צווארה: אס מנאל דס כנגד תורפה יכולה לתלות בכמה של צוורה שפעמים שמטה את צוורה לפניה ונופל דס המכה על תחתית התלויה: על כהפס שאינה יכולה לתלות. שאין דס בא מכתפה ונופל לפניה אין תולה: ואין אומרים בידה נטלת. ממכה שבכתפה והאימתו לפניה: עידי דמתא: תחת אצבעותיו מקום ודס נטף עליו: על קשרי אצבעותיה. היינו גב היד. והא גב היד אפילו בשעת דיקה לא נגעיה מ"ט טמאה: לאו משום דאמרינן בדיקה באידך ידא ונגעה. יד שבדיקה גב חביתה: עד היכא. קרוי פנים מעובי השוק ולא אמרינן דלדין ויניחו: עד מקום חבל. ספק. וכמדומה לי שהוא קפץ הירך והשוק שקורין יר"ט וקאמר עד מקום שהוא מתחיל קרוי פנים ותנן היא מתחת הגידין שזובקין הירך והשוק יחד סמוך לאותו קפץ כמו (שם דף כ"ט) אע"ה וליקלי ואת החבץ: כשיירצוהו בשיגור כלמיד: מהו. מי מספקין בדם הנדה או לאו: כרלוועה. ללאורך הירך דהיינו אורחיה כשנפול ושותת נעשה כרלוועה: במשיחא. עם המסכת דשמשון (שופטים טו) מתרגמינן עם משיחא. שהיתה מסכת טווי לאריג עם מנאל דס על השתי: טיול וסתי. ונדרך ששמה עד עכשיו להכלה ושבבה אי מתרמי שהטווי המוסך שקורין אורדי"ר בא בין רגליה כנגד אורו מקום טמאה: והסתיא אין שוין בטירות. גבי מתעטף בטילתו וטירות וטמאות בלדו בפי"ק (לעיל דף כ"ה) אפס גע ספק לא נגע טהור וחס אי אפס גע אלא"י גע טמא טהור ששמוין בן גמליאל אומר אע"פ דלא אפשר לא מטמינן ליה אלא אומרים לו שנה ואי לא נגע מטרינן ליה לאאמרו לו אין שוין בטירות דאף על גב דהשתא לא מיתרמי דלמא מעי שוין לא הוה הכי: די אמרינן שוין לקולא. ביון בהיציא דלא"י לו אלא"י גע וטמא ואין יקוי וימלא ליה שנה להקל אכל הכא חומרא הוא דמתסמחא טהורה דהא לא על בשרה וולא על תלויה אשתכח והאי דאמר מתחיל וסתי ואי מתרמי מטמינן בלילה דקתו קודם לבישה וואחר מניע. כהם: כנגד ציפה החוררה

: רב אשי אמה. טעמא
 וזלס כו' לאו משום הרהשה
 חכמים גזרת כהם אלף על
 תיזנתא לאו קושא יניהו
 מדרבנן רב אשי אמר
 כר' נחמיה דתנן ^(א) ר' אשי
 שאינו מקבל טומאה
 בשלמא לרב אשי הרי
 לרב ירמיה מאי אירי
 במי לא מיבעיא קאס
 דלא מבדק שפיר ו
 אתא אלא אפילו קרק
 למימר מגופה אתיא
 ראש גודלה כטמאה
 עבד דנגע באותו מ
 מאי טעמא וכי תימא
 מחזקינן טומאה ממקור
 לה מכה בצוארה ^(ב)
 על כתפה שאינה יכו
 ואין אומרים שמא
 לשם אלא ישאני ראש
 עבד דמתרמי ולא כ
 למקום והתניא נמצא
 טמאה מפני שידים ע
 לאו משום דאמרין ע
 באידך ידא לא ישא
 דנגעה: על שוקה ו
 כו': מבפנים עד היס
 עד מקום חבק איבי
 כלפנים או כלחוץ ת"
 מקום חבק וחבק ע
 בריה דרב אויא מתני
 רבי ינאי עד מקום ח
 בעי רבי ירמיה כשיר
 טיפין מהו לרוחב ירכ
 ספק טמא ספק טהור
 לאו כי האי גוונא לא
 ההיא איתתא דאשתת
 אתאי לקמיה דרבי ינאי
 והתניא ^(א) אין שונים ב
 שונים לקולא אבל
 פושטתו וכו': תניא א
 חוריתי בעיר רומי ל
 חכמים שבדרום אמרו
 הארוכה שלבשה חל
 שלבשה חלוקה של
 בית התורפה של א
 ואם לאו ארוכה מ
 תניא אידך בדקה
 לחבירתה היא טה
 בה אמר רב ששת
 לענין טומאה היא ט

ברב"י נחמיה דאמר כל דבר דרבי נחמיה כיון לא גזרו טומאה והסיל (ו) מ"מ מקבל טומאה כנגדו

שמואל הוא דאמר חמיה אומר "כל דבר אינו מקבל כתמים ו דאמר קרקע אלא קרקע אפילו גלימא לא מיבעיא גלימא יבא למימר מעלמא דמבדק שפיר דאיכא טהור: על עקבה ועל יכו': בשלמא עקבה ים אלא ראש גודלתו נגודלה דבהדי דפסעה זוקינן טומאה ממקום על קשרי אצבעותיה קניות הן מאי מעמא קה בחד ידא ונגעה ידה דכולה עבידא ל פרסותיה מבפנים אמרי דבי רבי ינאי יא להו מקום חבק ו דתני רב קטינא "עד מו כלפנים רב חייא לה בהדיא אמרי דבי ו חבק עצמו כלפנים והו כשורה מהו טיפין מהו ית"ש על בשרה טמא על בשרה מאי ילמא דעביד כרצועה ת לה דמא במשתייתא אמר לה יתייל ותיתי וחרות כי אמרינן אין חומרא שוני: היתה "א בר' יוס' דבר זה יסור וכשבאתי אצל לי יפה הורית ת"ר קה של קצרה וקצרה רוכה אם מגיע כנגד ווכה שתייהן טמאות וורה וקצרה טמאה לוקה (ו) והשאלתו היה וחבירתה תולה ענין דינא תנן "אבל וורה וחבירתה טמאה מאי

דבר שאינו מקבץ שומאה בו' טעמא
דבר שהכנס בו טעור גם על האשה
שחיתה דבסמוך הני ללא מקצלה טומאה
ט: ^א **מודה** שמואל שהיא שומאה
מדרבנן. פי' הקוטנס דתלינן
למא ארגשה ולאו אדעתה ואין
נראה דאפילו מוחזק שלם הרגשה
טמאה הואיל וראתה דם דנות ורז
אשי נמי מודה אידלשמואל היכא ללא
הרגשה טעורה מן הטורה וטמאה
מדרבנן אלא אחי לפרושי דרי נמצא
אקרבא דטעורה אפילו מדרבנן:
ומי' מחזקין שומאה במקום דמקום.
וקשה דמיא פריך דרזאי לא יתכן
לא מחזקין אבל להחמיר כי הכא
מחמירין דהכי אמר לקמן אין שוין
בטירות להקל אבל לחומרא שוין
ויש לומר כיון דכתמים דרבנן אי
איתא דתלינן להחמיר להקל נמי היה
לנו לתלות בדבר הרגיל קצת אבל
לענין ממוקם לתקום שאין רגילות
כל כך אמרינן לקמן בסמוך דאפילו
בכתמים שוין לחומרא ולא להקל
תימה דליפסוך ממתינין שלא כנגד
הטורפה טעורה ולא אמר דדקה
בזאי ידא ונגעה בבשרה למעלה
מן התורפה וי"ל דאם דדקה
ומנאה טמאה הייתה זכורה והוא
רמיא אדעתה שהיא טמאה אבל כי
נגעה בדם שעל כתפה לא רמיא
אנפשה כיון דאין זה דם טמא
ובסמוך גבי דם טמא דפריך ואימא
דבדקה בזאי ידא ונגעה בזריך פריך
מכ"ס (א) וממתינין נמי הוה מצי
למפרך (ב) ויש לתקן ציין ממוקם
למקום דהכא להווא דפ"ק (ג) (שלי 77
ד) דהתם טומאה עצמה בזה ממוקם
למקום והכא טומאה עצמה במקום
אחד עומדת:

מקום חבק. פירש"י שהוא קפץ
היך והשוק וחבק הוא
מקום מתיחת הגידים שחובקים היך
השוק ובערוך פירש שועלין
אנפליאות שיש בהן לולאות ומקום חבור
הלולאות קרי חבק ועוד פירש פירוש
אחר שרופף השוק על היך מה
שמתכסה הבשר ע"י כפיפת השוק
על ירך שחובקין זה את זה קרי
מקום חבק: **בשורה** מזה.
אומר ר"י דהיינו טיפין טיפין דאי
מחזרת השורה יחד היינו לרועה
דבסמוך וטיפין טיפין היינו מעורבצין
שאינו לא כשיר ולא כשורה והא
דאמר לקמן טיפין טיפין אין מטרפין
היינו על הבגד והכא מיירי על בשרה
דיש יותר לתלות בדם מאכולת על
הבגד דכאן צרה:

ורענין דינא תנן. וא"ת מדינא
נמי מתחייב השניה
לכבסו כדאמר בהמדר (במכות עו):
כל שזול ספק בשרותו עליו להציא
מנייה אלא בתורת שאלה אינה ממש
דהתם קאמר שאם יראה להוציא
לא מתחייב האחרונה לכבסו: (א)
מאי

דפה שלה הוא מגיע: היא טוהרה.
ונה לא מהימנת לי דאת צדקמיה:
שמהן

ב ו מ״י פ״ט מ״ה׳ חסדו
 ב״ה ה״י [סגנו לאזן
 ה״א] טו״שׁ י״ד ס״ ק״
 סע״י:
 ב ו מ״י פ״ט מ״ה׳ חסדו
 ב״ה ה״י סגנו לאזן
 ק״א טו״שׁ י״ד ס״ ק״ סע״י
 ו א וסע״י יח:
 יא ג ד ה מ״י ש״ ה״ה
 טו״שׁ ש״ סע״י א:
 יב ו מ״י ש״ ה״ה טו״שׁ
 ש״ סע״י ט:
 יג ז טו״שׁ ש״ סע״י לב:
 יד ח מ״י ש״ ה״י טו״שׁ
 ש״ סע״י מח:
 טז ט מ״י ש״ ה״י ז וע״ש
 טו״שׁ ש״ סע״י מ:

תום' הרא"ש

[illegible]